

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Explanatio In Psalmos

Complectens Psalmos à 126 ad 150

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Dusseldorpii, 1765

VD18 15558428-001

Psalmus CXXXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53443](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53443)

bris agatur, ita semper esse noctem, si agatur de labore, & requie. In his igitur quietissimis, sed lucidissimis noctibus extollite manus vestras beati servi Dei, & ad sanctuarium verum, ubi Deus ipse residet, conversi benedicite Dominum.

v. 4. Benedicat te Dominus ex Sion, qui fecit Cælum, & terram.

Hortatus erat servos Dei, ut assidue Deum benedicerent; nunc vicissim illis à Deo benedictionem precatur: sed utitur numero singulari, *Benedicat te &c.*, quia videbat eos ita esse glutino veræ charitatis unitos, ut essent unum in Domino.

PSALMUS CXXXIV.

Titulus, & argumentum: *Alleluja.*

Duo Psalmi sequentes ejusdem sunt argumenti; hortantur nempe fideles ad laudes Dei: unde rectè subjunguntur Psalmis gradualibus, quia optimè conveniunt iis, qui ex captivitate in patriam redierunt, qui- que jam gradus perfectionis, Deo juvante, vel ascenderunt, vel in ascensione non ma- dicum profecerunt.

v. 1. Lau-

Ps. 1. Laudate nomen Domini, laudate servi Dominum.

Ps. 2. Qui statis in domo Domini, in atriis domus Dei nostri.

Hi duo *Ps.* habentur in initio Psalmi præcedentis, sed ideo repetuntur, ut continuetur laudatio, quæ ibi fuerat inchoata. Hæc non solum conveniunt iis, qui ad Cælestem patriam jam pervenerunt, sed & illis etiam, qui spe, ac desiderio in eâ domo degere incipiunt, & cum Apostolo dicere possunt: Nostra autem conversatio in Cælis est. Conveniunt illa specialiter Sacerdotibus, quorum officium est stare in domibus Deo sacris, & ipsi Deo immediatè, & propriè ministrare.

Ps. 3. Laudate Dominum, quia bonus Dominus; psallite nomini ejus, quoniam suave.

Ps. 4. Quoniam Jacob elegit sibi Dominus, Israel in possessionem sibi.

Adducit tres rationes, quibus persuadeat, laudandum esse Dominum. Primò quia Deus dignissimus est omni laude: est enim ipsa bonitas, omnem omnino boni rationem continens; nec
quid-

quidquam bonum est, nisi ex ejus participatione, & dono. Secundò quia id nobis bonum, & jucundum est: & quidem beatis in Cælo psallere Deo suavissimum est, & ideo ne ad momentum quidem cessant à laudibus Divinis, quoniam dulcedinem Dei in ipso fonte suavitatis sinè intermissione degustant. Nobis autem nunc dulce est canere Deo, nunc laboriosum, quia non semper gustamus, quàm suavis sit Dominus; sed tunc solum, cum ex gratiâ Dei, & præviâ meditatione assurgimus ad cognitionem, & accendimur ad amorem. Tertiò quia tenemur, præter cæteros obstricti tot beneficiis: Deus enim singulari dono gratiæ suæ filios Jacob in populum peculiarem sibi delegit; gentiles per Apostolos, & Prophetas ad fidem vocavit, & per fidem in populum suum elegit; unde justum est, ut is populus præter omnes alias gentes Deum laudet.

Ps. 5. Quia ego cognovi, quod magnus est Dominus, & Deus noster præ omnibus Diis.

Ps. 6. Omnia quaecunque voluit Dominus fecit in Cælo, in terra, in mari, & in omnibus abyssis.

Re-

Respondet objectioni, quæ fieri poterat, cur ipse tanto ardore invitaret populum Dei ad laudes Domini. *Quia*, inquit, ego cognovi, quòd Dominus non solùm magnus sit super omnes homines, sed etiam super omnes Deos: & ideo filere non possum, ideo clamo, ideo psallo, & ad canendum omnes invito. Deinde utrumque probat; & primò, quòd sit magnus Dominus, ostendit ab omnipotentiâ: *Quia omnia quæcunque voluit, liberrimâ voluntate fecit* in universâ creatura, *in cælo, in terrâ, in mari, oceano, & in omnibus abyssis*, seu maribus mediterraneis, vel locis subterraneis. Ergo non nos ipsi, sed Deum laudemus.

N. 7. Educens nubes ab extremo terræ, fulgura in pluviam fecit.

Quæ facit Deus mirabilia in Angelis, Cælis, abyssis, nobis incognita sunt; ponit igitur exemplum eorum in Cælo aereo, in terrâ, & in aquis, quæ à nobis videntur, licet causas ignoremus. Qui educit nubes vel ab oriente, vel ab occidente, vel à Septentrione, vel à Meridie, quæ sunt quatuor extrema terræ, ut ad sensum nostrum de Mundo loquamur.

Et

Et quamvis ista assiduitate viluerint, tamen omnino mirabile est, unde tanta copia vaporum repentè existat, ut totum Cælum in puncto ferè temporis nubibus quasi velo cooperiat: nisi ideo mirabile esse desinat, quia ab Omnipotente fit. Subjungit secundum mirabile: *Fulgura in pluviam, h. e. in pluvia fecit*, sive inter pluviam miscuit fulgura; quæ res est omnino mirabilis: nam fulgura sunt ardentia, arentia, acutissima; & pluvia est res humida, frigida, mollis, & tamen nec fulgura absumunt aquam, nec pluvia extinguit fulgura.

v. 8. Qui producit ventos de thesauris suis, qui percussit primogenita Ægypti ab homine usque ad pecus.

v. 9. Et misit signa, & prodigia in medio tui Ægypte; in Pharaonem, & in omnes servos ejus.

Tertium exemplum magnitudinis Dei sumitur à generatione ventorum: hi enim notissimi sunt, & quotidie sentiuntur à nobis, & tamen nihil est obscurius generatione ipsorum, præsertim dum repentè existit ventus, & paulò post

pòst repentè cessat. Verè venti produ-
 cuntur de thesauris Dei, h. e. de locis
 absconditis de potentia Dei secretissimâ,
 & ditissimâ, quæ nunquam exhauriri
 potest. Cum hoc tertio exemplo con-
 jungit occisionem omnium primogeni-
 torum Ægypti, tam hominum, quàm
 jumentorum; & ratio hujus conjunctio-
 nis est: quia sicut venti spiritus quidam
 sunt corporales, qui non videntur ob
 nimiam subtilitatem: & tamen maximas
 edunt strages arborum in campis, domo-
 rum in urbibus, navium in mari; sic spi-
 ritus Angelici, invisibiles oculis homi-
 num, incredibili celeritate ad nutum
 Domini interfecerunt omnia primogeni-
 ta Ægypti, tum hominum, tum ju-
 mentorum. Nec cædes illa poterat tribui
 pesti, aut morbo naturali, cùm eâdem
 nocte perierint omnia, & sola primo-
 genita Ægyptiorum, apud Hebræos
 verò apud Ægyptios degentes omnino
 nullus perierit. Quæ subjungit, vid.
 Exod. C. 7. 8. 9. 10. 11. 12.

*v. 10. Qui percussit gentes multas, &
 occidit Reges fortes.*

v. 11. Segor

*v. 11. Segon Regem Amorrhæorum,
 & Og Regem Basan, & omnia Regna
 Chanaan.*

*v. 12. Et dedit terram eorum hæredi-
 tatem, hæreditatem Israel populo suo.*

Ad mirabilia Dei in Ægypto addit alia
 edita in itinere debellando potentissimos
 Reges, Schon, Og, item 31. Reges in
 terrâ promissionis; item muri Jericho
 corruerunt ad sonitum tubarum; Sol,
 & Luna steterunt ad imperium Josuæ &c.
 Vide Num 21. Jos. 6. 10. & 12. Ipse
 igitur Deus dedit totam illam terram
 possidendam, & quasi propriam hære-
 ditatem populo suo Israelitico. Sic Reg-
 num Cælorum, per terram promissio-
 nis significatum, vult quidem Deus à
 fidelibus suis bellando, & laborando ca-
 pi; sed quia, nisi ipse præveniret, co-
 mitaretur, & subsequeretur gratiâ suâ
 labores nostros, nihil omnino facere
 possemus, ideo ipse est, qui nos salvat,
 ex captivitate liberat, & hæreditatem
 æternam donat.

*v. 13. Domine nomen tuum in eter-
 num, Domine memoriale tuum in genera-
 tione & generationem.*

v. 14. Quia

v. 14. Quia judicabit Dominus populum suum, & in servis suis deprecabitur.

Concludit primam partem probationis, quâ ostendit magnitudinem Dei: Propter hæc tanta mirabilia, memoria tua, fama tua in æternum vigebit; tum idem repetit, & subdit rationem: quia Deus semper, ut hæctenus fecit, justo judicio vindicabit de persecquentibus eum, puniens iniquos hostes ejus, & erga servos suos erit exorabilis. Illud *deprecabitur* passivè sumendum est.

v. 15. Simulacra gentium argentum, & aurum, opera manuum hominum.

v. 16. Os habent, & non loquentur, oculos habent, & non videbunt.

v. 17. Aures habent, & non audient, neque enim est spiritus in ore ipsorum.

Jam probat, Deum nostrum magnum esse præ omnibus Diis; quod erat alterum affirmatum *v. 5*. Licet non magnum sit Deo, majorem esse Diis aureis, & argenteis, ut monet S. Hilarius, cum longè major sit Regibus, Dæmonibus, Angelis; tamen voluit Propheta conferre Deum cum simulacris, ut clariùs ostenderet infirmitatem Deorum gentilium; tum

D

etiam

etiam quia, licet Dii gentium essent Dæmonia, Ps. 95., multi tamen gentilium id ignorabant, putantes ipsa simulacra esse Deos. Demum quia ex his argumentis colligitur etiam infirmitas ipsorum Dæmonum, qui simulacris suis non poterunt dare sensum, & vitam, sicuti Deus verus simulacro suo, quod est homo, dedit spiritum vitæ, sensum, motum, & quod est excellentius, dedit rationem, & libertatem arbitrii. Cetera patent ex Ps. 113. à v. 12.

ψ. 18. Similes illis fiant, qui faciunt ea; & omnes, qui confidunt in eis.

ψ. 19. Domus Israel benedicite Domino, Domus Aaron benedicite Domino.

ψ. 20. Domus Levi benedicite Domino, qui timetis Dominum, benedicite Domino.

Factâ collatione Dei veri cum Diis falsis, confert cultores falsorum Deorum cum cultoribus veri Dei, & illis, per modum imprecationis, prædicit similitudinem Deorum suorum, nempe illos fore mutos, cæcos, surdos, quoad vera bona intelligenda, & quærenda, & laudanda; cultores autem Dei invitat ad benedicendum Dominum, quia vident, audiunt, loquun-

loquuntur, ut imagines vivæ Dei viventis, & ideo debent exercere linguam ad laudandum Deum, à quo habent sentire, vivere, intelligere. Invitat autem primò in genere *domum Israel*, h. e. populum Dei; tum per partes, *Domum Aaron*, h. e., Sacerdotes; *Domum Levi*, h. e., Levitas, Sacerdotum ministros; demum *omnes timentes Deum*, h. e. Laicos omnes.

✠. 21. *Benedictus Dominus ex Sion, qui habitat in Jerusalem.*

Concludit orans, ut omnes Cives Sion, & Jerusalem non cessent benedicere Domino, qui Rex magnus est, & in ipsâ Jerusalem sedem Regni sui collocavit; quæ conveniunt Ecclesiæ Christianæ militanti, sed multò magis triumphanti.

PSALMUS CXXXV.

Titulus, & Argumentum: *Alleluja.*

Psalms idem argumentum habet, quod Psalmus præcedens; invitat nempe populum Dei ad laudem misericordiæ Divinæ; & in singulis ✠. ✠. repetit, Quoniam in
D 2 æternum